

Szakmai beszámoló

Hajnali öt órakor ébresztő. Utolsó ellenőrzés, minden megvan? Fáradtan, bóbiskolva be a kocsiba, nyomás a reptérre. Itt az emberek sokasága már ilyen korán is nyomasztó zajt kelt, de alig hallani a szívdobogástól. Honnan megy a gép? Be kéne csekkolni. Úr Isten, mi lesz, ha nem engednek fel a repülőre. Shanghai-ban kell átszállnom, mi lesz, ha lekésem? Vagy ami rosszabb, letartóztatnak valamiért. Jézusom, Kínában lehet, hogy halálbüntetés is van. Csináltam, amit kellett, de közeledett a várva nem várt pillanat, amikor fél évre elbúcsúzok a családomtól, Magyarországtól, a komforttól, mindentől, amit ismerek.

A kiutazás előtt igencsak hajlamos akárki ilyesmi gyomorszorongató pillanatokat átélni. Van, aki intenzívebben, de van olyan is, aki jobban viseli. Azt biztosan tudom állítani, hogy mennyire örülök, hogy ez nem állított meg, mert a kiutazás után teljesen megváltozott minden. Egy kicsit olyan volt mintha újrakezdtém volna az életem. Senki nem ismert, én sem ismertem senkit és semmit.

Ez a környezet rendkívül tökéletes, hogy (tudom, hogy klisé, de) megtalálja önmagát valaki. A félév során sok féle emberrel találkoztam, sok országból és kultúrából. A többi cserediák közül mindenki eredendően sokkal nyitottabb, hiszen ez mondhatni alapvető feltétel ahhoz, hogy bevállaljanak egy ilyen kalandot.

Ezen interakciók folytán rengeteg inspirációt lehet szerezni. Én például megtanultam, hogy mennyire sok okos, nyitott és tiszteletreméltó ember van, akiktől ösztönösen igyekeztem annyit tanulni amennyit csak lehet. Elkezdtem vegetáriánus lenni és egyéb egészséges szokásokat kialakítani. Sokkal jobban érdekel a fenntartható életmód, jobban tudatában vagyok annak, vagy legalábbis szeretnék, hogy milyen hatása van az emberiségnek a környezetre és ennek a komolyságával.

Ez előtt nem értettem teljesen és nem is próbáltam, hogy miért gondolkoznak annyire másképpen emberek, mint én. Ez az, ami talán a leginkább megváltozott.

Kicsit hosszúra nyúlt ez a bevezető rész, de amit át akartam adni ezzel az az, hogy a fő dolog, amit ebből a programból szerezni lehet az nem is feltétlenül szakmai tapasztalat (habár ez is nagyon értékes lehet), hanem lehet, hogy olyan pozitív hatással lesz ez a környezet a résztvevőre, hogy sosem felejt el.

Konkrétabb dolgokra fordítva a szót, Saitama prefektúrában¹ éltem, ami a reptértől körülbelül két órányira van, de elsőre nem értve semmit a Japán tömegközlekedés rendszeréről, ez inkább három óra lett. Saitama az egyik legmelegebb prefektúra Japánban és a mostani nyár a valaha volt legforróbb volt.

A Saitama University kollégiumában laktam, ahol a lakbér minden hónapban 43000 yen körül volt, viszont az utolsó hónapban nem kellett fizetni. Ezen kívül fontos volt, hogy kellett biztosítást kötni, ami főként az egészségügyre és felelősségre terjedt ki, ez 11000 yen volt. Elengedhetetlen a SIM kártya is, ez 24000 yen volt 6 hónapra. El kellett mennünk a körzeti irodához is elintézni a papírmunkákat. Ez sok tennivalónak hangzik, de az egyetem minden cserediákhhoz rendel egy „tutor” megnevezésű Japán diákot, akik végig fogták a kezünket, és akármi történt lehetett rájuk számítani. Emiatt az első hét egyáltalán nem volt ijesztő, minden nehéznek tűnő dolgot, adminisztrációt és egyébbet nagyrészt elintézték nekünk.

Az előzőleg említett költségeket összeadva 207000 yen a minimum szükséglet (4 hónapnyi lakbérrel számolva), az ösztöndíj pedig kb. 800000 yen. A maradékból lehet enni, szórakozni, utazni.

---

¹ Prefektúra = közigazgatási terület Japánban, mint Magyarországon a megye.

Összességében, úgy gondolom, hogy nagyon jól ki lehet jönni. Én átlagosan minden második héten utaztam valahová, így persze ki kellett pótolni valamennyire az ösztöndíjat, de a kényelmes öfenntartásra nem kell szűkölködni a kapott pénzből, legalábbis szerintem.

Ami az egyetemet magát illeti, Japánban nagyon gyakori és támogatott a Japán nyelv tanítása külföldieknek, így nekünk is volt lehetőség egy intenzív kurzusban részt venni. Ez minden héten 4.5 óra Japánozást jelent, ami nagyon sokat tud segíteni. Leginkább azért van szükség a nyelv tanulására, mert elengedhetetlen a túléléshez. A japán nyelvet nem lehet teljesen megérteni a kultúra nélkül, és a kultúrát sem lehet megérteni a nyelv nélkül. Ez kéz a kézben jár, és mivel rendkívül különbözik Európától, kénytelen az ember kicsit belemélyedni, hogy hasonló hullámhosszon legyen az itt lakókkal.

Ezen kívül egy japán kultúráról szóló tárgyat is felvettem, amin sok „terepgyakorlat” is volt, például zen meditáció, tea szertartás, stb. Volt egy Japán irodalomról szóló kurzus is, ahol az első tudományos papíromat írtam. Sajnos nekem közvetlen szakmába vagy témába illő tárgy nem volt elérhető, ezért próbáltam szerencsét teljesen más jellegű tárgyakba belekóstolással, ami szerintem sikeres és hasznos volt.

A közélettől nem lehetett többet várni, ha akartam se, hiszen nagyon jól működött. Fantasztikus közösség alakult ki a cserediákok között, mert a kollégium földszintjén volt egy kommunális hely „lounge”-nak titulálva, ahol mindig lehet találkozni a többiekkel, és sok interakcióra, programszervezésre ad lehetőséget. Arról nem is beszélve, hogy jónéhány japán diák is törzsvendég lett itt.

Ha a japán diákoknál tartunk, ha az ember beszél japánul valamennyire, akkor az ő közösségükbe is abszolút be lehet illeszkedni. Én részt vettem a tea szertartás és a tradicionális hangszer körök aktivitásaiban, ahol nagyon melegen fogadtak, és kedvesen támogattak annak ellenére is, hogy az elején sokat bajlódtam a nyelvvel. Itt felejthetetlen élményeket szereztem, és nem keveset segített a nyelv tanulásában.

Az utazás valószínűleg minden Japánba érkező külföldinek egy fontos része a kint töltött időnek. A természet, a városok, de még a levegő is egészen más, mint otthon. Vidékekre a gyönyörű hegyeket, növényvilágot, az évszakokkal változó színeket, templomokat lehet élvezni. A nagyobb városokban a földrengések ellenére is talpon maradó hatalmas felhőkarcolókat, a nyüzsgést, az éjszakai életet lehet megtapasztalni. Akárhova megy az ember, teljesen új tájakat és helyzeteket fog átélni.

Ez persze nem olcsó, már csak a közlekedés miatt sem. Sajnos nem olyan egyszerű, mint Budapesten, hogy veszünk 3000 forintért egy havi bérletet és kész, itt akár egy Saitamából Tokióba oda-vissza út is kerülhet ugyanennyibe, pedig nincs olyan messze. A Sinkanszenen, a híres japán nagysebességű vonaton sajnos nem utaztam, hiszen ez a belföldi repülőnél is drágább volt legtöbbször.

Egy kis üzenettel szeretném lezárni a beszámolót, ha esetleg valaki szeretne részt venni ebben a programban. Én eddig nem tudtam elképzelni magamat a jövőben, hogy mit fogok csinálni öt, vagy tíz év múlva és hogy azt élvezni fogom-e. Ezt persze senki nem tudja meg mondani, de mégis sokat bajlódtam ezzel a gondolattal. A félév közben viszont olyan személyes élményeim voltak, amik rákényszerítettek arra, hogy megváltoztassam magamat és ennek az egyik mellékhatása az, hogy mostmár nem rettegek a jövőtől és nagyobb magabiztossággal tudok élni minden nap.

Ha gondolkozol azon, hogy részt vegyél-e a programon, akkor tényleg csak annyit tudok mondani, hogy a jelentkezés a legnehezebb része az egésznek. Nem azért, mert nehéz az adminisztráció, vagy motivációs levelet kell írni, hanem azért, mert el kell határozni magad. Ez után semmi nehéz nincs az egészben, ez egy fantasztikus lehetőség, ahol jóformán minden el van intézve, hogy a legjobb tapasztalatod legyen. Tegyé magadnak egy szívességet! Remélem a következő képek többet tudnak mondani, mint én.

